

— Какъ ще отида!

— Какъ?

— Азъ знамъ . . .

Царьтъ се извърна къмъ писеца и забеляза усмивката, която той побърза да скрие.

Вчерашната строгостъ му се стори излишна и прекалена. Ако той почнѣше да се бои отъ едно дете . . . Напраздно той бѣ излѣлъ гнѣва си връзъ безпомощното сираче. Разкаянъ за вчерашната плесница, той я повика, подаде ржка за цѣлувка.

— Добре, ще кажа да те заведатъ. Хайде, сега върви...

Мария леко се наведе, но не докосна устни до ржката му.

Упорита като баща си — помисли очуденъ Бориль и я изпрати до вратата.

Следъ това остана дълго замисленъ, докато писецъ Иванъ донесе свѣщникъ и треперливиятъ пламъкъ на вошениците изпълни съ загадъчна сѣнка жглитъ на стаята.

3.

Хиподромътъ на Константинополь бѣ препълненъ както винаги. Все сѣщата жадна и лекомислена тълпа се притискаше съ еднакво нетърпение и любопитство отъ редицитъ на патрицианскитъ ложи до последнитъ стѣпала на амфитеатра. Отначало чуждоземецъ не би могълъ да познае, че се намира въ една победена отъ жестокъ завоевателъ страна.

Отъ единия до другия край на спината дружини музиканти свирѣха на флейти, тропети и чинели. Женитъ се оглеждаха, за да видятъ новоститъ на носитѣ, мъжетъ все тъй лакомо довършваха донесеното съ себе си ядене. Все тъй нетърпеливо поглеждаха всички къмъ императорската ложа, откъдето очакваха да се даде условния знакъ за почване на игритъ.

Можеби разлика имаше. Ала новопристигналь нѣкой търговецъ отъ далечния западъ по-мъчно би я различилъ отъ мѣстния жителъ.

Въ ложитъ на знатнитъ, до кждрокоситъ, облѣчени въ скъпи туники ромеи, сега седѣха рицари въ метални